

givet, eller en Aftale, som efter de foreliggende Forhold vilde være pligtmæssig. En urigtig Meddelelse fra Kommissionæren om, at Aftale er indgaaet, kan skyldes en Fejltagelse. Kommissionæren antager f. Eks. urigtigt, at det er kommet til endelig Afslutning. Han ifalder i saadant Tilfælde Ansvar efter § 14, medmindre der efter almindelige Regler om Vildfarelse ved Viljeserklærings Afgivelse kan tillægges Vildfarelsen Betydning som Ugyldighedsgrund. For det Tilfælde, at den urigtige Meddelelse afgives mod bedre Vidende, gives særlige Regler i § 44. Saa fremt Meddelelsen om Tredjemands Navn er saa utydelig, at det vil være umuligt at finde Vedkommende efter den, maa formentlig Analogien af § 14, 2det Stykke komme til Anvendelse; ellers vilde det være for let at omgaa Bestemmelsen.

Som nævnt bestaar Virkningen for Kommissionæren af, at Kundens Navn ikke opgives, deri, at Kommittenten kan kræve, at han opfylder Aftalen; derimod har man ikke, som den schweiziske Forbundslov om Obligationsretten Art. 437, villet betragte Underretningen som en Erklæring om Selvindtræde, se Bemærkningerne til § 41. Forskellen mellem disse to Følger viser sig navnlig ved Kommissionærens Konkurs. Hvis f. Eks. en Salgskommissionær gaar fallit efter at have afgivet ubestemt Meddelelse om Hvervets Udførelse med Tredjemand, kan Kommittenten, naar Tredjemand ikke har betalt, ifølge § 14, 2det Stykke, foruden at holde sig til Kommissionærens Bo, i Henhold til Udkastets § 58 gøre Fordringen gældende mod Tredjemand. Hvis derimod Salgskommissionæren skulde behandles, som om han var selvindtraadt, vilde Kommittenten blot kunne anmelde Fordringen i Kommissionærens Bo, medens der ikke vilde blive Tale om, at han kunde holde sig til Tredjemand. Er ingen Aftale indgaaet med Tredjemand, viser Forskellen sig bl. a. deri, at Kommittenten i Tilfælde af Kommissionærens Konkurs uden videre kan behandle det i Boets Væрге værende Gods, der er angivet at være solgt, som usolgt.

Bestemmelsen i § 14, 2det Stykke gælder, som bemærket, kun Handelskommission; udenfor Handelskommission maa Kommittenten anses for tilstrækkeligt sikret overfor Ikke-Opgivelse af Tredjemands Navn ved sin Ret til at faa Navnet opgivet, jfr. § 7. Skulde en civil Kommissionær i Strid med de virkelige Forhold give Kommittenten Underretning om, at Hvervet er udført, maa Erklæringens Retsvirkning, forsaavidt ikke § 44 kommer til Anvendelse, afhænge af de nærmere Omstændigheder; ordentligvis vil Underretningen kun paa drage Kommissionæren Ansvar efter den almindelige Erstatningsregel.

§ 15.

Medens den tyske Handelslovbog § 385 kun hjemler Kommittenten Ret til at afvise de af Kommissionæren for hans Regning sluttede Aftaler i Tilfælde af, at Kommissionæren uden Føje har afveget fra Kommittentens Forskrifter, har nærværende Udkast tillige medtaget det Tilfælde, at Kommissionæren iøvrigt har handlet i Strid med Kommittentens Interesser. En Sondring mellem de to Tilfælde kan være vanskelig og synes ubegrundet. I Virkeligheden fastholdes Sondringen heller ikke af Fortolkerne af den tyske Handelslovbog § 385, der f. Eks. antage, at Kommittenten efter Omstændighederne vil kunne afvise en Aftale under Paaberaabelse af, at Kommissionæren ikke har handlet ufortøvet, selv om Kommittenten ikke ved sin Forskrift har paa lagt ham Pligt hertil. Udkastet giver Kommittenten Afvisningsbeføjelse ikke blot overfor Pligtforsømmelser ved selve Afslutningen af Aftalen, men ogsaa overfor senere Forsømmelser. Det, Kommittenten ønsker, og som Kommissionæren er gaaet ind paa at arbejde for, er, at Kommissionæren ved Aftale med Tredjemand skal opnaa et vist Resultat, og Kommittenten er lige langt fra Maalet, hvad enten Kommissionæren f. Eks. køber en Kalv i Stedet for en Ko af Tredjemand, eller han rigtigt afslutter Aftale om Indkøb af en Ko, men